

Šla bo v Italije topli dom
in z glasom prosečim tam molil bom:
Pridi, pomlad, ah, pridi že,
pridi že enkrat čez morjé! . . .

III.

Potem pa pride lepši čas,
poln upanja in nad,
in pesmi pridejo z njim in ljubezen
in rože in pomlad . . .

Potem pa zbogom, bolni obraz
in žalostne oči,
zbogom, zbogom, ljubica,
do tistih lepih dni! . . .

Griša.

Bolest.

I.

Jadro belo sred morja,
sivi sokol sred neba,
duša sred bolesti sama
čaka časa svojega.

Beli brod čez val zdrči,
ptič utone v solnčno kri,
a bolest nad dušo vzpolje
in nad dušo obleži.

II.

Preskrivnostna si kraljica,
neizražena bolest;
nimaš duše, nimaš lica,
nimaš ciljev, nimaš cest.

Brez bregov so tvoja morja
in brez mej ti je oblast,
brez mejnikov, brez obzorja,
le nad njo — neba propast.

Človek te nad sabo nosi,
in dokler bode živel
in dokler ljubezni prosil,
tvoje sile ni izpel . . .

Vladimir Levstik.